

JAZZFLITS NUMMER 446

8 OKTOBER 2025

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

5 **JAZZ OP PAPIER**

En toen was er jazz. (Jan J. Mulder)

6 **JAZZ OP DE PLAAT**

Donna Byrne, Charles Mingus, John
Goldsby & WDR Big Band, Hontelé &
Valle, Orè, Kneebody, Yuri Honing e.a.

13 **JAZZ OP HET PODIUM**

Big Band Friesland, Espen Berg,
Hontelé & Valle, Kika Sprangers e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

22 Europe Jazz Media Chart oktober

22 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2025

JF 447 KOMT 27 OKTOBER UIT

BERICHTEN

Stochelo Rosenberg betoont eer aan Django Reinhardt

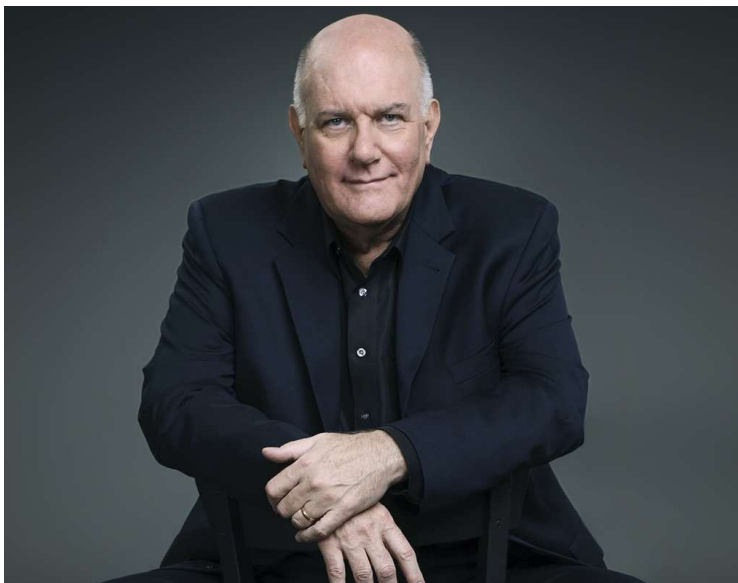
Op initiatief van bassist William Brunard, die als artistiek leider fungeert, is in Parijs een reeks concerten gestart ter ere van gitarist Django Reinhardt. In het project 'Django Celebration' wil hij het erfgoed van Reinhardt eren door middel van ontmoetingen van een gearriveerd musicus en een opkomend talent. Die vinden plaats op het podium van de Parijse jazzclub Sunset-Sunside. Het label Quest neemt de concerten op – ook op video – en brengt ze op plaat uit. Op het eerste album in de reeks, 'Django Celebration #01', bijten de gitaristen Stochelo Rosenberg en Rocky Gresset, samen met Brunard, de spits af. De plaat werd begin dit jaar live in de Sunset opgenomen. Onder meer 'For Sephora', 'Douce ambiance' en 'Made for Isaac' zijn te horen. De concertreeks 'Django Celebration' loopt tot 2028, het jaar waarin het 75 jaar geleden is dat Django Reinhardt overleed.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR NIEUWSGIERIGE LIEFHEBBERS

JIM MCNEELY OVERLEDEN

Jim McNeely. (Foto: Ben Knabe)

Pianist, componist en orkestleider Jim McNeely is 26 september op 76-jarige leeftijd na een kort ziekbed in New York overleden. McNeely was een van de meest vooraanstaande orkestleiders van de hedendaagse jazz. Als componist en arrangeur werkte hij voor gerenommeerde orkesten in de VS en Europa. Van 2011 tot 2022 was Jim McNeely chef-dirigent van de Duitse hr-Bigband. In 2023 en 2024 was hij als 'Composer in Residence' aan dit orkest verbonden.

Jim McNeely werd geboren in 1949 in Chicago. Hij begon zijn carrière als pianist en speelde met musici als trompettist Chet Baker en de saxofonisten Stan Getz, Phil Woods en Joe Henderson. Ook was hij lid van het Thad Jones/Mel Lewis Jazz Orchestra en het daaruit voortgekomen Vanguard Jazz Orchestra. Voor die orkesten schreef hij veel stukken. McNeely leidde de BMI Jazz Composers Workshop en gaf compositieles aan de Manhattan School of Music. Jim McNeely's werk is vele malen bekroond. Hij werd tijdens zijn loopbaan twaalf keer voor een Grammy Award genomineerd (zie ook pagina 20).

Francesca Tandoi. (Persfoto)

Den Haag krijgt nieuw jazzfestival

Op 6 en 7 maart 2026 vindt in het Haagse podium Amare de eerste editie plaats van een nieuw internationaal jazzfestival: New Tide. Als festivalprogrammeurs zijn Chelsea Pachito, Toine Scholten en Tom van der Zaal aangetrokken. Chelsea Pachito: "Jazz is vrijheid. Het is tijd voor een nieuw publiek, nieuwe energie. Wij willen ruimte bieden aan artiesten die niet vanzelfsprekend op een jazzpodium terecht komen, maar daar wel thuishoren." (bron: omroepwest.nl). In Amare kan gebruik worden gemaakt van een grote concertzaal, drie kleinere ruimtes op de eerste verdieping en de foyer. De programmeurs hebben zich laten inspireren door wijlen trompettist Roy Hargrove. Zijn muzikale erfenis, waarin bebop, hiphop, soul en Afro-Cubaanse ritmes samenkomen, zal doorklinken in het programma. Meshell Ndegeocello, saxofoniste Candy Dulfer, New Cool Collective en pianiste-zangeres Francesca Tandoi zijn al gecontracteerd.

Jazz in Duketown heeft een nieuwe voorzitter

Sophie van Oirschot-Rijnaarts is de nieuwe voorzitter van het festival Jazz in Duketown. Zij volgt Stef Thijssen op. Van Oirschot-Rijnaarts is eigenaar van Podium Azijnfabriek in 's-Hertogenbosch. Ook is zij organisator van het evenement Jazzy Huiskamers en was zij de afgelopen vijf jaar de zakelijk leider van het New Jazz Orchestra. Het Bossche festival Jazz in Duketown is het grootste gratis toegankelijke jazzfestival van Nederland. De komende, 52ste, editie is van 22 tot en met 24 mei 2026.

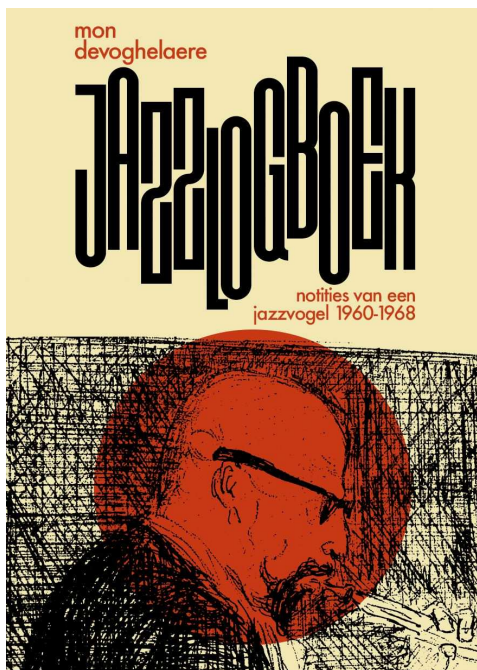
NPO STOPT MET NPO SOUL & JAZZ

De NPO stopt op 1 januari 2026 met het digitale kanaal NPO Soul & Jazz. Deze maatregel vloeit voort uit de bezuiniging die de publieke omroep is opgelegd. Op een dagelijks gepresenteerd programma na, van 23.00 tot middernacht, zendt NPO Soul & Jazz alleen non-stop muziek uit. Als vervanging komt de NTR in 2026 met een dagelijkse jazzpodcast.

Het ooit als Radio 6 begonnen kanaal heet sinds 2016 NPO Soul & Jazz. In de beginjaren kende het station dagelijks gepresenteerde programma's, verzorgd door omroepen als NTR, VPRO en MAX. Die programma's werden geleidelijk door de NPO geschrapt. In februari 2022 werd het voorlopig laatste gepresenteerde programma door de NTR uitgezonden: 'Col Live!' van Co de Kloet. Vanaf januari 2024 nam de NPO toch weer een gepresenteerd uur in de programmering op. Op weekdays verzorgd door de NTR, 'Round Midnight' met onder anderen Andrew Makkinga, Benjamin Herman en Kees Heus als presentator, en in het weekend door omroep MAX, met Cor Bakker als presentator. Het ontbreken van meerdere gepresenteerde programma's wordt in de NPO-begroting 2026 als argument voor het schrappen van de zender genoemd: "Daarmee is ook het onderscheidend vermogen afgenomen", zo valt te lezen: "Er zijn intussen voldoende andere mediavormen, zoals podcasts of andere (online) audio en videoformats waar we de contentbehoefte mee kunnen voorzien." Het schrappen van NPO Soul & Jazz levert een jaarlijkse besparing van 247.000 euro op. Hoewel NPO Soul & Jazz verdwijnt zal er in de toekomst nog jazz te horen zijn bij de NPO, zegt Jurre Bosman, directeur Audio en Video in een persbericht: "De NTR komt in het nieuwe jaar onder andere met een dagelijkse jazz-podcast. MAX brengt de wekelijkse podcast InJazz en de VPRO onderzoekt de vraag 'Wat is jazz anno nu' in een nieuwe podcastserie. Al dit aanbod zal gratis te beluisteren zijn op NPO Luister."

JAZZFLITS KRIJGT EEN NIEUWE JAS

Na ruim 22 jaar krijgt Jazzflits een nieuwe jas. We zeggen het pdf-formaat rond het eind van dit jaar vaarwel. Zoals het er nu naar uitziet wordt Jazzflits nummer 450 de laatste in de - sinds 1 september 2003 - vertrouwde vorm. Jazzflits gaat echter niet verloren. We veranderen alleen van uiterlijk. Dit doen we om de toekomst van ons blad veilig te stellen en onze lezerskring te vergroten. We zijn momenteel druk doende om de jas te kiezen waarin Jazzflits in de loop van 2026 gestoken zal worden. Zodra we meer weten, informeren wij u graag verder.

De omslag van 'Jazzlogboek'.
(zie het bericht hiernaast)

Nieuwe groep Ben van den Dungen neemt 9 oktober live-album op

Sly M, de nieuwe groep van saxofonist Ben van den Dungen, neemt op 9 oktober in het Beauforthuis in Austerlitz een nieuw live-album op. Naast oudgediende Ben van den Dungen bestaat de band uit drie jonge musici: Jelle van der Meulen (piano), Matheus Nicolaiewsky (bas) en Mitchell Damen (drums). 'Keihard swingen is het uitgangspunt', zo zeggen ze zelf, "neo-bop, free, latin en alles wat er verder nog voorbijkomt aan actuele jazz-muziek gaat de blender in. Het is geïmproviseerde muziek van de straat." Wanneer het album verschijnt is nog niet bekend.

Oprichters stoppen met Jazz in de Kamer; evenement gaat door

Saxofonist Bart Wirtz en Sylvia Karres stoppen met de organisatie van het Leidse huiskamerfestival Jazz in de Kamer. Het evenement, dat zij in 2014 op poten zetten, blijft echter bestaan. Nieuwe mensen pakken met ingang van 2026 de draad op en zullen de bestaande formule handhaven. De komende editie van Jazz in de Kamer is op 16 oktober. In vijftien Leidse huiskamers treden dan onder anderen Anton Goudsmit, Jesse van Ruller, Ed Verhoeff, Teus Nobel, Paul van Kessel en Ilja Reijngoud op. Deelnemers kunnen uit vijf routes met drie optredens kiezen.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

'JAZZVOGEL' MON DEVOGHELAERE'S JAZZLOGBOEKEN 1960-68 IN BOEKVORM UIT

Onder de titel 'Mon Devoghelaere-Jazzlogboek. Notities van een jazzvogel 1960-1968' verschijnen op 15 oktober bij Vogel Books, dertig jaar na zijn overlijden, de jazzlogboeken van jazzjournalist en -producer Mon Devoghelaere (1943-1995) in boekvorm. Het logboek hield hij bij in twee schriftjes. Daarin noteerde Devoghelaere van 1960 tot 1968 minutieus zijn gedachten bij elke aan jazz verwante televisie-uitzending en film die hij zag, en bij elk jazzconcert dat hij bijwoonde. De logboeken bieden een persoonlijke en gedetailleerde inblik in onder meer de Belgische jazzscene van de jaren zestig.

De logboeken brengen de lezer niet alleen naar clubs als de Blue Note in Parijs, de Golden Circle in Stockholm of Ronnie Scott's in Londen, maar ook naar concerten van de Gentse Universitaire Jazz Klub, naar jazzkroegen als De Muze in Antwerpen en Pol's Jazzclub in Brussel. En Devoghelaere bezocht ook de festivals van Bilzen en Comblain-la-Tour. Te lezen valt hoe de jonge Mon in een publiek van 'would-be beatniks' wordt begeesterd door Thelonious Monk, hoe een woelige mensenmassa in Kopenhagen het hem onmogelijk maakt om notities te maken tijdens een concert van Louis Armstrong, en hoe de 'oudjes' Earl Hines, Roy Eldridge en Don Byas hem op het jazzfestival van Brussel aan het twijfelen brengen over zijn liefde voor 'the new thing' (de avant-garde). Mon Devoghelaere was onder meer jazzcriticus bij Het Laatste Nieuws/De Nieuwe Gazet, Jazzwereld, Oor, Jazz Forum (Polen) en Swingtime. Voor de nationale omroep BRT stelde hij jazzprogramma's samen. Als platenproducer was hij de drijvende kracht achter Vogel Records, waarvoor hij onder meer platen produceerde van Belgische jazzpioniers als gitarist René Thomas, saxofonist Jacques Pelzer en pianist Fred Van Hove.

Kika Sprangers, Phaedra Kwant en

Anna Serieuse in jury Prinses Christina Jazz Concours

Onder anderen saxofoniste Kika Sprangers en zangeres Anna Serieuse zullen jureren tijdens het komende Prinses Christina Jazz Concours. De voorrondes daarvan zijn op 9 en 23 november in Rotterdam respectievelijk Nijmegen. De finale is op 13 december in TivoliVredenburg. Ook Maïte Hontelé, Joost Kroon, Co de Kloet, Adinda Meertins, Phaedra Kwant, Jeffrey Bruinsma, Tyn Wybenga, Werner Janssen, Ellister van der Molen, Linus Eppinger en Orville Breeveld beoordelen de deelnemers. Het concours vindt sinds 2004 elke twee jaar plaats. Het staat open voor muzikanten in de leeftijd van 12 tot en met 21 jaar en is het enige landelijke jazzconcours voor deze leeftijdsgroep.

Girts Celmins wint concours Laren Jazz 2025

Girts Celmins Urban Jazz Collective heeft 4 oktober het concours Laren Jazz gewonnen. De jury roemde 'de grote variëteit, instrumentale expertise en het showmanship', alsmede 'de uitstekende horn-sectie' van deze band. De andere deelnemers waren het Calima Quintet (Marco Ullstein), het TVDP Trio (Tobias van der Pijl), het David Luca Quartet, MYL (Milan van Munster) en Soniri. De finalisten werden door een vakjury geselecteerd uit twintig formaties die door de acht jazzafdelingen van Nederlandse conservatoria waren aangemeld. Ze speelden zaterdagmiddag in het Larense Brinkhuis ieder een set voor een vakjury met Femke Mooren, Marc Jansen en voorzitter Co de Kloet. De winnaar ontving een sculptuur en een bedrag van 2.025 euro. Bassist Jan Honnef van MYL kreeg een eervolle vermelding in het juryrapport.

Hoofd jazzprogrammering Kennedy Center (Washington) ontslagen

Kevin Struthers, 'administrative director' van de jazzprogrammering van het Kennedy Center for the performing arts in Washington, is ontslagen. Hij werkte al dertig jaar bij Amerika's nationale cultuurcentrum. In het centrum waait een andere wind sinds president Trump zichzelf in februari tot voorzitter van Kennedy Center's board of trustees benoemde. Een ongebruikelijke daad, want tot dan toe kozen de leden van dit orgaan hun medeleden zelf. Het Kennedy Center bood in het verleden tal van gearriveerde en opkomende jazzmusici een podium. Het enige jazzoptreden op het hoofdpodium dat nu nog op de agenda van het Kennedy Center staat, is een optreden van The Glenn Miller Orchestra deze maand. De voormalige artistiek directeur jazzprogrammering van de organisatie, componist en pianist Jason Moran, bood in juli zelf al zijn ontslag aan. Hij werkte er sinds 2011.

Christian McBride. (Foto: Evelyn Freja)

Christian McBride stopt bij Newport

Bassist Christian McBride heeft zijn functie als artistiek directeur van het Newport Jazz Festival neergelegd. Hij had de baan sinds 2015 als opvolger van festivaloprichter George Wein. McBride vindt het na tien jaar welletjes.

Edisons Jazz 2025 uitgereikt

Zie het bericht op pagina 21 van deze Jazzflits.

DEENS RAPPORT STELT: 'MEISJES MAKEN MOEILIJKE CARRIÈRE IN 'RITMISCHE MUZIEK'

Voor een succesvolle loopbaan in de 'ritmische muziek' is de keuze van het instrument van cruciaal belang. Dat is de uitkomst van een recentelijk gepubliceerd Deens onderzoek onder de titel 'Musiklivets Talentrapport'. Meisjes kiezen vaker voor zang, viool of fluit, terwijl jongens domineren op drums, gitaar en bas. Naar de laatstgenoemde drie instrumenten is in bands doorgaans meer vraag, zo stelt het rapport.

Het onderzoek werd in opdracht van het Deense ministerie van Cultuur gedaan door het Kulturens Analyseinstitut op de zogenoemde ritmische opleiding van de Musikalsk Grundkursus (MGK). Dat is een Deense muziekleiding waar jonge muzikale talenten (14 tot 25 jaar) zich gedurende drie jaar voorbereiden op toelating tot een conservatorium. De MGK wordt in acht steden aangeboden. Meer dan 80% van de meisjes meldt zich op de ritmische opleiding aan met zang als hoofdinstrument. "Ik denk dat ik onbewust dacht dat piano en zang voor meisjes waren en gitaar, bas en drums voor jongens – zo was de verdeling immers op de muziekschool waar ik begon", legt een vrouwelijke respondente van 23 jaar uit. Het aantal zangplaatsen in bands is echter maar beperkt en daarmee ook de kans op werk. Bespelers van drums, gitaar en bas – de instrumenten die jongens kiezen – komen tijdens hun studie makkelijker aan een 'stageplek', ontwikkelen daardoor al vroeg een netwerk en doen ervaring op die van cruciaal belang is voor een muzikale carrière. "Ik heb altijd al graag willen zingen, maar als jongen voelde het niet goed toen ik klein was", gaf een gitarist van 17 jaar de onderzoekers te kennen.

Meisjes combineren de muziek met school, huiswerk en sociale verplichtingen. Ze besteden veel meer tijd aan huiswerk dan de jongens die een MGK-opleiding volgen. Die zijn meer met hun muziek bezig. Meisjes hebben meer last van perfectionisme en faalangst, zo vonden de onderzoekers voorts, waardoor muziek maken vaak aanvoelt als een plicht. Rolmodellen en docenten van hetzelfde geslacht zijn van het grootste belang voor de motivatie en het zelfvertrouwen van meisjes, blijkt verder uit het rapport. Het ontbreken van zichtbare vrouwelijke rolmodellen kan leiden tot uitval, terwijl vrouwelijke docenten het geloof in een toekomst in de muziek versterken.

Om musicerende meisjes te ondersteunen is in Denemarken in 2014 het Jazz Camp for Girls in het leven geroepen. Daarin kunnen meisjes tussen de 10 en 16 jaar op een speelse en creatieve manier kennis maken met jazzmuziek. Het kamp is opgezet door JazzDanmark en het Copenhagen Jazz Festival. Tijdens het kamp vormen de meisjes bands en krijgen ze les van professionele jazzmuzikanten. Het kamp wordt afgesloten met een eindconcert. De bedenkers hopen dat de meisjes door het kamp gestimuleerd worden om door te gaan met muziek en componeren en dat dit zal leiden tot meer diversiteit en balans in de jazzwereld. In Denemarken hebben al zo'n duizend meisjes deelgenomen. Het concept is inmiddels verspreid naar andere Europese landen. In 2019 naar Engeland, in 2022 naar Finland, Zweden en Polen, in 2023 naar Turkije en Canada, en in 2024 naar België en India. In Nederland vindt dit jaar van 13 tot en met 16 oktober de eerste editie plaats in Maastricht. Ook Duitsland is dit jaar aangehaakt. Uit evaluaties komt naar voren dat de meisjes het erg prettig vinden om onder elkaar te zijn en dat 88% meer jazz wil gaan spelen en meer wil gaan improviseren. (bron: jazzdanmark.dk)

JAZZ OP PAPIER

TUSSEN KABELLEN EN KAKOFONIE

Gerhard Hormann.
En toen was er jazz:
van popfanaat tot jazzliefhebber
in 12 simpele stappen

[Meppel] : Just Publishers, 2024
 239 pag.
 ISBN 978-90-8975-486-8 pbk
 Prijs 22 euro

Dit is een merkwaardig boek. Een Nederlandse oud-journalist met een Duitse naam, Gerhard Hormann, liefhebber van rock, met een voorkeur voor harde gitaren, bekeert zich op zijn zestigste tot jazz en legt daar verantwoording van af. En dat gebeurt niet zonder slag of stoot. In de inleiding omschrijft hij het boek als een spannend avontuur, een persoonlijke ontdekkings-tocht en een archeologische opgraving.

Hij bezoekt concerten, gemiddeld twee per week, kijkt films en loopt tweedehands platenzaken af. Na twee hoofdstukken weet je het wel en verwacht je nieuwe informatie. Maar dan begint het opnieuw. Hij heeft nog niet een interessante muzikant ontdekt of koopt er stapels cd's van. Hij heeft de albums van trompettist Peter Protschka oneindig vaak gedraaid, maar anderzijds zou hij bij een blinddoektest vaak geen idee hebben naar welke artiest uit zijn eigen verzameling hij luistert (2x).

Waarom het zo lang geduurd heeft voordat hij zich tot jazz voelde aangetrokken? Hij geeft er geen antwoord op. Het hangt allemaal van de sleutelwoorden toeval en willekeur aan elkaar. 'Wat het genre de moeite waard maakt, bevindt zich ergens in dat brede spectrum tussen kabbelen ['bloedeloze cocktailmuziek', zegt hij elders] en kakofonie, beide feitelijk te beschouwen als uitwassen of zelfs als wildgroei'.

Zijn ommezwaai mag dan nog zo radicaal zijn, op het einde van zijn boek komt toch zijn eerdere liefde om de hoek kijken: 'De muziek is sinister, duister, monotoon, meer een totaalsound dan een verzameling songs, dreigend, bezwerend, somber. Het lijkt of je naar de doommatalband My Dying Bride zit te kijken ...' of: 'Wellicht was ik nooit bij dit genre uitgekomen als ik niet ook twintig cd's in de kast had staan van Tangerine Dream' [Een Berlijnse elektronische muziekgroep sinds 1967]

Wat zijn verslag extra irritant maakt is de voorkeur voor opeenstapelingen van synoniemen. We lieten hierboven er al enkele staaltjes van zien.

'Er zit geen grens aan de experimenteerdrijf, geen stop, geen noodrem, geen no-go [...] Het is bij jazz nooit zomaar meer van hetzelfde. Jazz is nooit saai, nooit platgetreden, nooit veilig, nooit netjes afgebakend, nooit af en nooit klaar.' En het stikt van de vergelijkingen en metaforen. Alleen al op de pagina's 215-216 telde ik vierentwintig gevallen van dit soort opgezwollen taal.

Schrijver geeft grif toe dat hij een groentje is, een beginnening. Dat maakt dat we basale fouten tegenkomen. Zo pikte [Charlie] Parker zijn [= Thelonious Monk's] imago door een baret op te zetten en een bril met een zwaar hoornen montuur. Het nummer 'Summertime' is jazz (want afkomstig uit de musical 'Porgy & Bess'), stride piano klinkt als de voorloper van boogiewoogie. Dat Benny Goodman officieel eigenlijk David Gutman heette, heb ik niet kunnen verifiëren; Collier noch Firestone noemen het in hun biografieën.

Ter verduidelijking: als hij het over pianist Kenny Drew (Jr.) heeft, van wie hij zo'n tien albums in huis heeft, had hij nog nooit van diens vader gehoord. Hoe goed hij junior ook vindt, nu acht hij hem toch een beetje de Maurice Hermans van de piano-jazz. Hier refereert hij aan vader Toon Hermans.

Hier en daar zijn er aardige observaties, zoals de jacht op een handtekening, wat een kleinere behuizing doet met je platencollectie en de plaats van vrouwen in de jazz (waarom zie je die op platenbeurzen nooit snuffelen in platenbakken?)

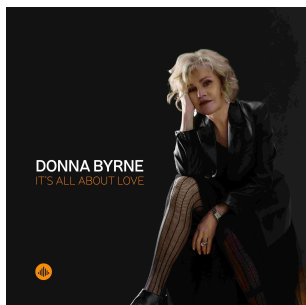
De hoofdstuktitels bestaan uit de jaartallen van de op elkaar volgende decennia, beginnend bij 1915. Het slaat nergens op.

Het is één groot egodocument. 'Dit boek zal ook nooit een bestseller worden, simpelweg omdat je je richt op een piepkleine doelgroep, die mij wellicht ook nog eens zal beschouwen als een nieuwkomer die van niets weet.' De schrijver zegt het.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

DONNA BYRNE It's All About Love Challenge

Haar naam zal de meesten hier niet veel zeggen. Maar als zangeres Donna Byrne een Nederlandse jazz-zangeres was geweest, had ze meteen bij de absolute top gehoord. Allicht, horen we mensen brommen. Byrne is een gerijpte trooper uit New England, die haar sporen verdiende in de samenwerking met grootheden als Tony Bennett, Ruby Braff en Herb Pomeroy. Ze zingt op dit nieuwe album 'It's All About Love' met grote overtuiging, heeft een stem die nog alles kan, swingt en scat in stukken als 'Day by day' echt vanzelfsprekend en blijkt in 'Moanin' ook heel bluesy te kunnen klinken. Enkele songs ('Because of you', 'Who can I turn to', 'All the things you are') brengt ze als een hommage aan de overleden Tony Bennett en 'My buddy' wordt opgedragen aan wijlen Chris Ellis, ooit producer van Challenge. Maar ook uit een pikzwarte ballad als 'All alone' (van Irving Berlin) haalt ze de diepere betekenis trefzeker naar boven. Byrne wordt begeleid door pianist Tim Ray, bassist Marshall Wood en drummer Lex Harris Jr; daarnaast horen we tenorsaxofonist Scott Hamilton en gitarist Gray Sargent, die ook lang met Bennett toerde. Zestien stukken telt dit album, een fraaie mix van standards en echte jazzstukken, zoals 'Soul eyes' van Mal Waldron. Donna Byrne – een ietwat verscholen talent, waard om eens goed naar te luisteren.

Coen de Jonge

Bezetting:

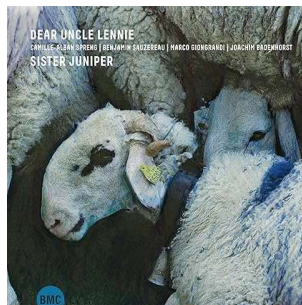
Donna Byrne (zang),
Tim Ray (piano), Marshall Wood (bas),
Lex Harris Jr. (drums)
+ Scott Hamilton (tenorsax), Gray Sargent (gitaar).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/5n7hh9y4>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DEAR UNCLE LENNIE Sister Juniper BMC/Igloo

Hoestekstschrijver Romain Benard observeert dat de muziek van het Belgische trio Dear Uncle Lennie verhalend van aard is. Hun tweede album, 'Sister Juniper', bevestigt dat zeer zeker. De ongebruikelijke bezetting van piano (Camille-Alban Spreng), gitaar (Benjamin Sauzereau) en banjo (Marco Giongrandi) biedt allerlei mogelijkheden om in de hoofden van de luisteraars een kleine film te laten afspelen. Geen drums, maar desondanks speelt ritme een grote rol in de composities, die grotendeels van de hand van de toetsenman zijn. De drie instrumenten haken veelvuldig in elkaar als een muzikaal machientje. Al in het openingsnummer, 'Labyrinth', horen we dat gebeuren, alvorens Sauzereau prairie-achtige vergezichten biedt. Veel van de beelden die de groep oproept, hebben sowieso iets Amerikaans in zich. Om extra sfeer en klankkleuren toe te voegen aan het instrumentarium is in een aantal stukken een beroep gedaan op de onvolprezen (bas)klarinettist Joachim Badenhorst. Hij maakt het toch al fraaie 'Dear niece Thelma' extra sfeervol en evocatief. Dat de Belgen ook een fijnzinnig gevoel voor humor hebben, blijkt uit de interrupties die door de composities heen gestrooid zijn. In 'I found the letter hidden forty years ago under the sink' (fijne titel overigens!) mag Sauzereau met een aantal smerige gitaarakkoorden het experimenteel gekraak van de opening verstoren, waarna hij met flinke distortion de lead oppakt in een melodielijn. In 'Périphérie' zijn het de gitaar en klarinet die het lieve stukje weer terug op aarde plaatsen.

Herman te Loo

Bezetting:

Camille-Alban Spreng (piano, keyboards),
Benjamin Sauzereau (gitaar),
Marco Giongrandi (banjo)
+ Joachim Badenhorst (klarinet, basklarinet)

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/2hbs4t5n>

BOB MINTZER/JOHN GOLDSBY/WDR BIG BAND
Big Band Bass
WDR

Ze spelen met een gewone bigband-bezetting maar klinken als een groter orkest, die muzikanten van de WDR. De klanken gaan van schrille fluiten tot het gegrom van bastrombone en basklarinet en van zwoele passages tot bijna intimiderende akkoorden, als in een griezelfilm. Ook zijn er instrumentencombinaties die je niet zo een-twee-drie thuis kunt brengen. Je ziet de dirigent voor je, met links en rechts wijd uitgestrekte armen. Dit is hard werken voor alle betrokkenen.

Wie bij bigbands nog steeds denkt aan een stoïcijnse lopende bas en complete riet-, trompet- of trombone-secties die riffjes uitwisselen, moet even een andere plaat kopen. Niettemin verwijst de auteur van de 'liner notes' naar meer traditionele projecten van bassisten met grote orkesten, onder wie die van Ray Brown en laatstelijk Christian McBride.

In dit geval is die jazztraditie natuurlijk het fundament, waarop de twee leiders echter een hoog, grillig bouwwerk hebben gecreëerd: bassist John Goldsby - die vrijwel alle composities aanleverde - en Bob Mintzer, die het meeste werk arrangeerde en daarna voor het orkest ging staan als dirigent. We horen hem ook als solist, want Mintzer had zijn tenor niet in zijn achterbak laten liggen.

'Dahlia garden' heeft een Strayhorn-achtige titel en herinnert inderdaad aan Ellingtons orkest. Nadat de baritonsaxofonist heeft laten horen dat hij zijn Carney kent, komt zo'n bassolo die klinkt alsof iemand je even tussendoor iets toevertrouwt, op gedempte toon. In het vlotte 'Baron's dilemma' zijn drie tenoristen te horen: Ben Fitzpatrick, Paul Heller en Mintzer zelf. Zo iets wordt in deze context geen voor de hand liggende 'tenor battle', al laten de heren zich niet kisten. 'Sergio' is hierna een samba met een majeuze melodierol voor de bas.

Steeds blijft dit concertmuziek; de onverhoedse, Kenton-achtige koperstoten en het geregeld opengebroken ritme zorgen voor een algehele rusteloosheid - wat een te respecteren artistieke keuze is - en maken dat we er goed voor moeten gaan zitten. Alsmade dat aan de leesvaardigheid en flexibiliteit van de musici extreem hoge eisen worden gesteld. Maar we bevinden ons dan ook in Keulen. Hier bezetten Duitsers - [vervolg in de rechterkolom...](#)

John Goldsby. (Foto: Frank Wiesen)

en vier geëmigreerde Nederlanders - een van de laatste fulltime werkende toporkesten.

Het werd al vaker in de kolommen van ondergetekende geconstateerd (even een zijpaadje): in Duitsland wordt cultuur niet links of rechts gepositioneerd. Cultuur is in Nederland een te verwaarlozen post op de rijksbegroting, maar het wegzetten ervan in de trant van 'geklieper van onze centen' wordt door het electoraat met enthousiasme ontvangen. De Duitse populistten zijn nog niet op dat idee gekomen. Gelukkig lezen die lui geen jazzrecensies.

De Amerikanen Mintzer en Goldsby mogen in hun handen knijpen. Al wisten ze natuurlijk dat ze deze kwaliteit konden verwachten. Goldsby viert met dit album dat hij dertig jaar in de WDR Big Band zit. Mintzer is er al tien jaar chef-dirigent.

Jeroen de Valk

Bezetting:

WDR Big Band onder leiding van Bob Mintzer, met onder anderen Bob Mintzer (tenorsax, arrangementen) en John Goldsby (bas, composities).

Bekijk hier 'Bassic Goldsby - 50 Years On Stage':
<https://www.youtube.com/watch?v=HXVVV5PHLJc>

YURI HONING
Yuri Honing's Peace Orchestra
Challenge Records

De leider slaat natuurlijk de spijker op z'n kop met de naam van zijn band: Peace Orchestra. Al is dat 'orchestra' een wat grote benaming voor een kwintet. Vrede, daar gaat het om, en daar hoopt de saxofonist-componist z'n bijdrage aan te leveren. We denken nu allemaal aan Gaza en Oekraïne, maar er zijn evengoed Afrikaanse landen waar de wapens gruwelijk tekeergaan.

Er is echter meer actueels aan dit album. Honing sluit aan bij een trend naar een spiritueel soort jazz; in een toelichting worden Sun Ra en de saxofonisten Charles Lloyd en Pharoah Sanders genoemd. Zij staan alle drie - al dan niet postuum - in de belangstelling, waarbij Lloyd zowaar prijzen wint, hoewel hij al 87 is. Een tweede trend is die van de diepe ernst. Jazz bood ooit variatie in stemming. Een jazzmuzikant speelde een gevoelige ballad, een lichtvoetige medium groove, een vette blues en iets als 'Cherokee' in een jesus-tempo. Steeds meer albums die ondergetekende bereiken, laten die vlotte tempi achterwege, en eigenlijk alle lichtvoetigheid. Dat is een bewuste artistieke keuze.

Bij dit titelloze album meen ik ook verwantschap te horen met psychedelica; de muziek van laten we zeggen Pink Floyd, een halve eeuw terug. De tijd van lang uitgesponnen, orkestrale stukken waarvan je - liggend beluisterd in een kamer waar niemand komt binnenvallen - geleidelijk in een andere wereld belandde.

De band maakte gebruik van lichtshows, net als Lloyd overigens. (Tot ergernis van de jazzpolitie destijds, maar die bestaat niet meer.) En ziet: op concertfoto's - van de gewaardeerde collega's van Jazzradar - van het Peace Orchestra baadt de band in een wolk van buitenaards groen, grimmige grijs tinten en overweldigend lila.

Dat past er helemaal bij, en dan kunnen we ons misschien inbeelden dat er even nergens oorlog is, zoals in 'Imagine' van John Lennon. Het lied klinkt hier in dramatisch rubato. Elders horen we metersbrede uithalen over de harp, van 'roetsjsjsjsjss', klaaglijke saxofoon tonen waarmee de leider zich dwars door de zoldering tot de allerhoogste richt, veel galm, smachtende snaren, niet thuis te brengen onderwatergeluiden en allerhande elektronica.

Wat blijft, al die tijd, is het hypergeconcentreerde samenspel. Het gecomponeerde materiaal is sober; zowel de spelers als de luisteraars moeten er hélemaal bij zijn. Dit is musiceren op het scherpst van de snede. Gelukkig zocht de leider hiertoe een uitgelezen gezelschap bijeen.

Jeroen de Valk

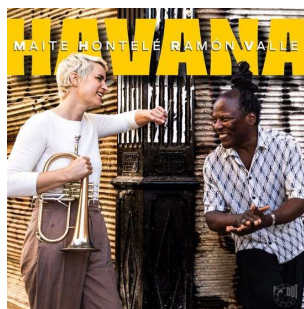
Bezetting:

Yuri Honing (sopraan- en tenorsax), Remy van Kesteren (harp, elektronica), Ella Zirina (gitaar), Tony Overwater (bas en basgitaar), Yorán Vroom (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3yvcvesy>

MAITE HONTELÉ & RAMÓN VALLE
Havana
IN+OUT Records GmbH

De cd 'Havana' is de oogst van een optreden van het duo Maite Hontelé en Ramón Valle op het International Jazzplaza Festival in Havana. Het was goed toeven in Cuba en dat resulteerde in een opnamesessie met de energie en spontaniteit van een live-optreden. Niet alles hoefde perfect; spontaniteit en speelplezier waren de drijfveren. Maite Hontelé is na haar glorieuze periode als frontvrouw van een populaire band in Columbia een aantal jaren geleden teruggekomen naar Nederland. De trompet heeft ze in de koffer gelaten, maar ze heeft zich in de kijker gespeeld als aanjager van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest en als festival-programmeur, en bovendien als zeer welbespraakte jazzambassadeur op radio en tv. Nee, stil heeft Maite de laatste jaren niet gezeten, maar toch was een duwtje in de rug door pianist Ramón Valle nodig om weer actief het podium op te klimmen. Maite Hontelé is het spelen niet verleerd en blaast met souplesse de flügelhorn. De optredens van beide rasmuzikanten zijn momenteel een aanstekelijke happening, waarin Zuid-Amerikaanse ritmes als fundament dienen voor uitdagende improvisaties. Soms zijn de nummers simpel en recht-door-zee, maar ook avontuurlijke muziek wordt met grote zeggingskracht over het voetlicht gebracht. Als bezoeker van hun optredens wordt je gekieteld om ook een duit in het zakje te doen, wat regelmatig uitmondt in vrolijke canons en uitbundige samenzang. Dat alles onder aanvoering van de immer stralende Maite. Haar partner in crime is de uit Cuba afkomstige Ramón Valle. Hij is al jaren een vaste waarde in Nederland als een pianist van de buiten-categorie. Ook op deze cd speelt hij overdonderend, maar ook het kleine, verstilde is aan hem besteed. In het nummer 'Obsesión' van Pedro Flores creëren Maite en Ramón een subliem vlechtwerk van improvisaties op een prachtige melodie. Het stuk 'Almendra' begint als een tingel-tangel deuntje, maar ontspooit al snel in breed uitwaaiende improvisaties. Welk stuk Maite en Ramón ook spelen, opvallend is de hechtheid van hun samenspel, zowel emotioneel als muzikaal. Ze dagen elkaar uit, maar blijven toch bij elke noot dicht bij elkaar. De cd 'Havana' is een prachtig, veel betekend document geworden, waarmee twee muzikale mensen laten horen dat het intens samenspelen je blij en gelukkig kan maken. **Sjoerd van Aelst**

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/a33bfwyx>

KNEEBODY
reach
 GroundUP Music

Met de cd 'reach' is er eindelijk weer eens een studio-album van de jazzformatie Kneebody met nieuw repertoire. Dit viermanschap uit Los Angeles mixt al meer dan twintig jaar vele stijlen jazz, hiphop en elektronica tot een eigen geluid waarbij je niet stil kan zitten. De band drijft op het pompende ritme van de muzikale jongleur Nate Woods, die het voor elkaar krijgt om bas en drums tegelijk te bespelen. En dat ziet er spectaculair uit. Je kunt zijn muzikale acrobatiek bekijken op YouTube. De negen nieuwe stukken op dit album zijn in collectieve improvisatiesessies tot stand gekomen. De muziek is met al zijn melodische wendingen, en het zit er vol mee, een proces van muzikale interactie. Soms zijn de nummers massief en dwingend met 'powerplay' van beide blazers, Ben Wendel en Shane Endsley, maar ook een teer nummer als 'Glimmer' komt uit hun collectieve koker. In nummers als 'Another one' laat de band de tijden van de oude rockjazz herleven met een fabelachtige energie. De vier muzikanten zijn individueel toppers en als kwartet komt er nog een schepje bovenop. Maar toch is het Nate Wood die op veel van de stukken de show steelt met zijn onstuimige energie. Wilt u dat ook een keertje live meemaken: op 29 oktober kunt dit hofje bekijken en beluisteren in de Rotterdamse Doelen en ik kan u verzekeren, dat belooft wat.

Sjoerd van Aelst

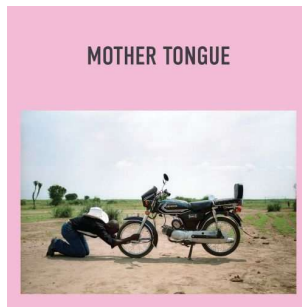
Bezetting:

Ben Wendel (saxen, effects),
 Shane Endsley (trompet, bass synth, effects),
 Adam Benjamin (piano),
 Nate Wood (drums en bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4pwdt5nz>

MOTHER TONGUE
Mother Tongue
 Platenbakkerij/Astral Sprints/Makkum Records

Het klavichord is een vroege voorloper van de piano. Pianist en klankmaker Oscar Jan Hoogland bouwde er een om tot een elektrisch instrument, dat centraal staat in het impro-trio Mother Tongue. Het idee van het gebruiken van zo'n oud instrument voor het maken van 21ste-eeuwse improvisatiemuziek zien we ook bij de Afrikaanse instrumenten die Mola Sylla bijdraagt aan de groep. Soms herkennen we ook de roots die de Senegalees (die overigens al sinds eind jaren tachtig in Amsterdam woont) met zich meebrengt in zijn zang. Zo is 'É nah' een prachtig geïmproviseerd liedje dat door de onregelende klanken die Hoogland aan zijn instrument ontlokt, nooit te lieflijk of zoet wordt. Het live op het (helaas ter ziele gegane) Amsterdamse impro-podium De Ruimte opgenomen, titelloze debuutalbum van de groep kenmerkt zich door dit soort schijnbare tegenstellingen. Het samensmelten van traditie en vernieuwing, en het zoeken naar klanken die de luisteraar verrassen en betoveren, zorgen voor muzikale verhalen zoals die nog nooit eerder hebben geklonken. De groove van de m'bira (een duimpiano), de diepe basdrum van Frank Rosaly en het klavichord dat als een elektrische gitaar klinkt maken van 'Déglul kadu rab yi' een opwindend stuk. En wanneer Sylla dadaïstische stemklanken produceert in 'Ndap' met zelfs wat Donald Duck-gekwak, weet hij een glimlach op je gezicht te toveren. Voor muziekliefhebbers met een open geest heeft Mother Tongue dus veel te bieden.

Herman te Loo

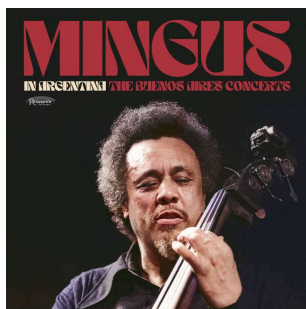
Bezetting:

Mola Sylla (stem, xalam, m'bira, kongoma, bolon bata),
 Oscar Jan Hoogland (elektrisch klavichord),
 Frank Rosaly (drums).

Bekijk de groep live in de Roode Bioscoop:

<https://youtu.be/zSFwDjt3VD0?feature=shared>

CHARLES MINGUS
In Argentina
Resonance Records

Van het laatste kwintet van bassist-componist Charles Mingus zijn betrekkelijk weinig opnamen bekend. De groep, met trompettist Jack Walrath, tenorsaxofonist Ricky Ford en pianist Bob Neloms vormde weliswaar de basis van de bezetting waarmee 'Three Or Four Shades Of Blues' werd opgenomen, maar puur als kwintet stond er niks op de plaat. Vandaar dat dit dubbelalbum, live opgenomen in Argentinië, die lacune in de discografie van de grootmeester opvult. Het onvolprezen label Resonance van producer Zev Feldman dook de banden op in Zuid-Amerika. Het betreft twee concerten in Buenos Aires, op 2 juni 1977 in het Teatro Coliseo en op 3 juni in de Sociedad Hebraica Argentina (SHA). De geluidskwaliteit van de twee opnames verschilt nogal. Waar de eerste helder en knisperig klinkt, is de tweede wat bedompfter, vooral waar het de ritmesectie en piano aangaat. In het repertoire treffen we Mingus-favorieten als 'Goodbye pork pie hat' (in een relatief hoog tempo), 'Fables of Faubus' en 'Sue's changes'. Dat laatste stuk, van het SHA-concert, is helaas incompleet. We vallen er tijdens een pianosolo in, waarna nieuwkomer Ricky Ford (destijds pas 23!) mag losbarsten in een ongebeleide solo, die steeds wilder en experimenteler wordt. Als de rest van de band zich bij hem voegt, worden we getrakteerd op een stuk vintage-freejazz, wat we van Mingus minder gewend zijn. De bassist zelf neemt in beide concerten betrekkelijk weinig soloruimte, en dat zal zeker te maken hebben met zijn fysieke gesteldheid. In 1977 had de ALS zich al bij hem geopenbaard, waaraan hij twee jaar later overleed. Wel zag hij kans om een nieuwe compositie aan het publiek te laten horen, 'Cumbia & jazz fusion'. Het album van die naam was [vervolg in de rechterkolom...](#)

Charles Mingus in 1976. (Foto: Tom Marcello)

opgenomen, maar zou pas in 1978 uitkomen. Het is een typisch Mingus-stuk, met verschillende segmenten, en de karakteristieke tempo-vertragingen en -versnellingen. Ook bevat het album twee piano-improvisaties van de bandleider, waarin hij zijn bewondering voor Duke Ellington niet onder stoelen of banken steekt. De prachtige ballad 'Duke Ellington's sound of love' getuigt daar ook van. Het is hier een feature voor Ford, die een veel rijpere solo neerzet dan je van zijn leeftijd zou mogen verwachten. Voor Mingus-liefhebbers is 'In Argentina' dus een absolute must. Wie liever geen cd's meer koopt, kan de plaat ook op vinyl en digitaal aanschaffen.

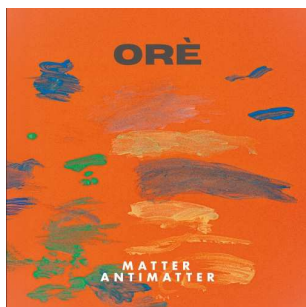
Herman te Loo

Bezetting:

Jack Walrath (trompet),
 Ricky Ford (tenorsax),
 Bob Neloms (piano),
 Charles Mingus (bas, composities),
 Dannie Richmond (drums).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/mr2cesk5>

ORÈ
Matter Antimatter
TryTone

De Amsterdamse bassist Pedro Ivo Ferreira komt uit Brazilië. Is dat ook te horen in de muziek die hij met zijn groep Orè maakt? Ja en nee. Als je het nummer 'Free wheel' beluistert, zit daar inderdaad de typische ritmiek uit zijn vaderland in, met een fijne gitaarslag van Miguel Petrucelli en een haast Stan Getz-achtige saxlijn van (altist) José Soares. En in 'Ode' horen we samples van de berimbau-meester Mestre Dendé Mukumbi. Maar in dat laatste stuk worden die fragmenten voorzien van experimenteel drumwerk van Onno Govaert, en legt Ferreira zo de link tussen traditie en vernieuwing. Van de dertien tracks op dit debuutalbum, 'Matter Antimatter', zijn dit wel de enige twee die deze connectie leggen. Want Orè haalt zijn inspiratie uit veel meer bronnen. Zo worden 'Murphy's 11th law' en 'Uncertainty principle' gekenmerkt door een hoekig soort funk, die doet denken aan de M-BASE-muziek van Steve Coleman. 'Pastor' is een fraai verstild stukje, terwijl 'Curious and inhuman' juist weer ruige 'energy impro' à la Gorilla Mask en The Thing biedt. Kortom, de groep put uit een groot arsenaal aan stijlen en dynamiekniveaus. Het is te danken aan de sterke muzikale persoonlijkheden van het viertal dat ze niet verzuipen in zoveel muzikale informatie. 'Matter Antimatter' blijft daardoor fris en verrassend.

Herman te Loo

Bezetting:

José Soares (altsax),
 Miguel Petrucelli (gitaar),
 Pedro Ivo Ferreira (bas),
 Onno Govaert (drums).

Bekijk hier de trailer van het album:

<https://youtu.be/xlYsbUcCQbs?feature=shared>

ROMAIN PILON
Open Roads
Jazz&People Paris

Wie bepaalt op dit album het doorslaggevend geluid? Dat zijn op vier stukken eerder trompettist Jean-Paul Estiévenart en vibrafonist Alexis Valet dan gitarist Romain Pilon, de man toch wiens naam op de cover staat. Maar in de kern gaat het daar niet om; de gelouterde Parijzenaar Pilon heeft het accent deze keer op zijn compositiekunsten gelegd. Acht stukken die werden opgenomen in de Studio de Meudon, de voorstad waar ooit ook dichter Simon Vinkenoog woonde. Die zou de muziek van dit album zeker gewaardeerd hebben want Pilon en de zijnen spelen diep toegewijd en vol liefde en trekken zich niks aan van mogelijke verplichte aspecten van de tijdgeest. De helft van de composities wordt gespeeld door Pilon, bassist Orlando Le Fleming en drummer Mark Whitfield Jr; op de andere vier doen de Belgische trompettist Estiévenart en de jonge Fransman Valet mee. Zoals gezegd, die beïnvloeden de klankkleur sterk maar dat is ook de bedoeling. Stukken als 'Long story short', 'Open roads' en 'What's in the way is the way' hebben sterke melodieuze thema's die extra opvallen door de soms wat klaaglijke klanken van Estiévenart. En de jeugd van vibrafonist Valet staat een poëtische onderstreping niet in de weg.

Coen de Jonge

Bezetting:

Romain Pilon (gitaar),
 Jean-Paul Estiévenart (trompet),
 Alexis Valet (vibrafoon),
 Orlando Le Fleming (bas), Mark Whitfield Jr (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/56f9f7t6>

GONZALO RUBALCABA E.A.
First Meeting/Live At Dizzy's Club
Passion records

In de jazz anno 2025 wordt meer gecomponeerd dan eerder in de geschiedenis. Dat heeft zo z'n oorzaken. Een ervan: wie de huur wil betalen, speelt al gauw in ontelbare bands. Dan is het verleidelijk om het samentspel te stroomlijnen door alvast flink wat noten op papier te zetten. Het improviseren en de spontane interactie komen dan op de tweede plaats.

Maar dat hoeft allemaal niet als je beschikt over gelouterde, onverschrokken muzikanten. Pianist Gonzalo Rubalcaba werd gevraagd voor vier concerten in een soort all-star-bezetting met saxofonist Chris Potter, bassist Larry Grenadier en drummer Eric Harland. Ze repeteerden één keer, spraken een globale setlijst af en speelden daarna vier avonden in Dizzy's, New York. De laatste avond werd opgenomen en een selectie daarvan staat op dit album.

Het is zo'n concert in een niet te grote club, zo te horen. Er is voldoende te drinken maar wie gaat ouwehoeren, krijgt geërgerde blikken toegeworpen; je komt hier om te luisteren. Collega's uit de muziek zullen zijn langsgesproken, alsmede gevorderde luisteraars.

Op het album belandde vooral eigen werk: 'Santo canto' van Rubalcaba, 'State of the union' van Grenadier, 'Oba' van Potter en 'Eminence' van Harland. De ritmes zijn tegendraads; van 'Oba' zou een kwela te maken zijn en 'Con alma' – een van de weinige standards – had in een gezellig bossanova-tempo kunnen gaan. Dat gebeurt allemaal niet. '500 miles high' werd destijds door Chick Corea strak gearrangeerd, maar krijgt hier ook al zo'n vrije opvatting. Veel weerbarstige noten, veel grenzen opzoeken, op het gepijnigde af.

Ze weten alles al, deze muzikanten; hebben bijna alles al eens gedaan en alles wat voor de hand ligt, brengt hen aan het gapen. Toch blijven ze fanatiek musiceren. Breng ze een paar avonden bijeen, en dan krijg je dit. Op het hoesje zou kunnen staan 'For musicians only', net als dat album vol racetempo's en acrobatiek van Dizzy, Stitt en Getz uit 1957. Ook voor ingewijden. Zoals Jazzflits-lezers dus.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Chris Potter (sopraan- en tenorsax), Gonzalo Rubalcaba (piano), Larry Grenadier (bas), Eric Harland (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/98b7npfu>

VIKTORIA SONDERGAARD
Music Of Secrets
April Records

Vibrafoniste-zangeres Viktoria Søndergaard maakt met de cd 'Music Of Secrets' haar debuut als bandleider. Het talent van deze jonge Deense muzikante is al eerder opgemerkt gezien de vele prijzen die op haar nachtkastje staan. En dan nu deze met een eigen kwintet. Het is een waar kunststukje, waarmee de Scandinavische jazz en geïmproviseerde muziek een nieuw hoofdstuk krijgt. De groep speelt eigen stukken die zijn geënt op traditionele Deense liedkunst, genaamd Højskolesangbog. Deze inspiratiebron mixt ze met Afrikaanse Sukuma-ritmes en met de vele stemmen van haar medemuzikanten. Het resultaat is een sprookjesachtige muzikale belevenis die soms verstild is, maar ook expressief opbloeit. Verwacht geen mooie zang; de vocalen zijn er in vele vormen van fluisteren, schreeuwen, spoken-word en rap; soms vals en rauw, soms lieflijk en spatzuiver. Victoria speelt vibrafoon met veel souplesse. Het intro van het nummer 'Vilegede i marken', dat ze in duet speelt met Frederik Blæsild op piano, straalt een weldadige rust uit. Sommige stukken zijn woordloos, maar er zijn ook songs met Engelse en Franse teksten. Het nummer 'It's so nice' doet je bij de intro even denken aan Sinatra's 'You'd be so nice to come home to', maar blijkt toch afkomstig van een andere planeet. Zo zit de cd vol verrassingen zoals in het stuk 'As dots' dat ingetogen a capella begint, maar uitbarst in een vrolijke rap, waarna de cd met het nummer 'To Marilyn' dromerig wordt afgesloten.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Viktoria Søndergaard (vibrafoon, vocals),
 Elvira Skovsang (vocals),
 Frederik Blæsild (piano, vocals),
 Ida Duelund (bas, vocals), Siv Øyunn (drums, vocals).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/56cz7zzp>

JAZZ OP HET PODIUM

RAMÓN VALLE/ MAITE HONTELÉ

Bezetting:

Ramón Valle (piano),
Maite Hontelé (flügelhorn).

Datum en plaats:

20 september 2025,
Hot House, Leiden.

Het duo Ramón Valle-Maite Hontelé speelde op 20 september bij Hot House in Leiden. Het liet zien dat je weinig meer nodig dan de 'basics'. Ramón Valle en Maite Hontelé houden het bij de toetsen en de flügelhorn. Geen batterij aan instrumenten, geen effectpedalen, geen lichtshow...maar toch meer dan genoeg voor een overtuigend optreden. Valle is een virtuoos op de piano, dat is wel bekend. In ['Tributo'](#) liet hij horen wie een van zijn inspiratiebronnen is: het nummer is opgedragen aan Keith Jarrett. Voortdurend is er, al improviserend, interactie en uitwisseling tussen de twee muzikanten. Voor de pauze neemt Maite Hontelé het publiek mee in de 'community singing' van ['Lo que tienes tú'](#). Na de pauze komt Valle achter de vleugel vandaan voor een uitstapje met het Pianica wind keyboard. Hoogtepunten na de pauze zijn het samenspel in ['Obsesión'](#), met een prachtige solo van Maite en ['Johanna'](#). Naast hun concertreeks is er inmiddels ook een album, opgenomen in en met de titel 'Havana'. Dit album speelden ze vrijwel geheel in dit ijzersterke concert.

Marcel Schikhof (tekst en foto's)

BIG BAND FRIESLAND

Bezetting (onder anderen):

Ella de Jong (zang, trompet),
Hans Wijnbergen (baritonsax),
Michele Pazzini (drums),
Jeroen Devilee (trombone),
Peet Terluin (altsax).

Datum en plaats:

28 september 2025,
Hotel De Zon Anno 1870, Oosterwolde.

Zo'n 65 bezoekers vulden zondagmiddag 28 september de sfeervolle monumentale theaterzaal van hotel De Zon Anno 1870 in Oosterwolde voor een concert van Big Band Friesland, georganiseerd door de stichting Kunstwerf. Big Band Friesland bestaat dit jaar vijftig jaar en evolueerde in die periode van een traditionele bigband tot een semi-professioneel jazzorkest. Het orkest treedt zo'n zes tot acht keer per jaar op. Vaste dirigent en arrangeur is Steven Sluiter, maar die was 28 september verhinderd. Daarom leidde Pavel Cherbakov het geheel. Het orkest was met negentien musici, onder wie drie trompettistes en een saxofoniste, naar Oosterwolde gekomen. Op zo'n bezetting was het podium niet berekend. Daarom moest het orkest plaatsnemen in de zaal en zat het oog in oog met het publiek. Die nabijheid kwam de sfeer echter alleen maar ten goede. Het orkest had een afwisselende middag met moderne stukken in het vooruitzicht gesteld. Modern was zeker de opener: *'Two steps'*, een keuze uit het repertoire van de formatie James Farm (met saxofonist Joshua Redman en pianist Aaron Parks als leden). Het arrangement was van Steven Sluiter, zoals de meeste arrangementen die tijdens het concert klonken. Na de laatste noten wees spreekstalmeester en baritonsaxofonist Hans Wijnbergen er gekscherend op dat voorin de zaal 'een dansvloer was gecreëerd', maar om te dansen was het publiek niet gekomen. Er werd aandachtig geluisterd, ook tijdens het volgende nummer: *'Midnight voyage'*, een shuffle van Joey Calderazzo met onder anderen Hans Wijnbergen als solist. In het derde nummer – *'Samba lamento'* van Luis Bonfá – trad trompettiste Ella de Jong als zangeres op de voorgrond. Ze nam niet alleen de zang voor haar rekening, maar liep tijdens het nummer ook even terug naar achteren om in de sectie haar partij als blazer mee te spelen! Bastrombonist Nanko Brattinga vervulde in dit stuk een prominente rol op de tuba.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Big Band Friesland in *'Samba lamento'*. (Foto: Eddy Jansen)

Emotioneel werd het in *'Langstme'*, een compositie van Ella de Jong, waarin Hans Wijnbergen soleerde. Het stuk is een eerbetoon aan Ben Schipper, de vroeg overleden voormalige baritonsaxofonist van het orkest. Het fraai in het Fries gezongen stuk raakte zijn opvolger Wijnbergen zo, dat hij na afloop als spreekstalmeester even niet uit zijn woorden kwam. Het was jammer dat De Jongs stem zo nu en dan wat ten onder ging in het instrumentale geweld, maar dat had ook te maken met de akoestiek van de zaal. De geluidsman had er zijn handen vol aan, vertelde hij ons, vooral aan de hard klinkende drums. De ongeveer tien minuten die nog van de eerste set restte, werden gevuld met *'Twang'* van gitarist John Scofield. Uiteraard kreeg de gitarist van de band, de Duitser Lorenz Janßen, volop de ruimte in dit stuk. Hij hield onder meer een gemoedelijke tweespraak met organist Sjoerd Hiemstra.

Na de pauze opende het orkest lekker swingend met *'Blues-geese'* van Frank Vaganée (leider van het Brussels Jazz Orchestra). In het arrangement werden alle hoeken en gaten van de bigband verkend. Een lastig stuk, waarin het flink aanpopen was voor de blazers. Het derde nummer voor zangeres Ella de Jong werd gevonden bij haar collega Fay Claassen: *'You turn me on'* van Cy Coleman. Claassen nam deze wals in 2010 met de WDR Big Band op. De Jong zong het prachtig. In de daarop volgende ballad *'Small day tomorrow'* (Dorough, Landesman) omlijstte Ruud Riemersma de zangeres sensueel op gestopte trompet. Zo sensueel dat het Hans Wijnbergen de opmerking 'dat wordt nog een latertje vanavond' ontlokte. Na *'Broken arrow'* van Snarky Puppy was het alweer tijd om af te ronden. Dat gebeurde met *'Sinne'* (Fries voor 'zon'), van de hand van het duo Wijnbergen/Jorritsma. Het werd als (gelegenheids-)eerbetoon opgedragen aan de locatie van de middag, hotel De Zon. Eigenlijk is deze lichtvoetige samba een ode aan een vroegere altsaxofonist van de bigband. Na nog een toegift, met een energieke solo op sopraansax van Cathrienus Herrema, was het even na vijven gedaan. "Het plezier straalde er vanaf", meende presentator Henk Boeree in zijn dankwoord. En daar had hij gelijk in. Big Band Friesland is een orkest dat er mag zijn, met een zangeres van formaat, en met bovendien een muzikaal uitdagend en gevarieerd programma. Zondag 12 oktober treden ze op tijdens het 058 Jazzfestival in Leeuwarden. Gaat dat zien!

Hans van Eeden

ESPEN BERG TRIO

Bezetting:

Espen Berg (piano, composities),
Bárður Reinert Poulsen (bas),
Simon Albertsen (drums).

KIKA SPRANGERS' BEIGGJA

Bezetting:

Kika Sprangers (sax),
Kjetil Mulelid (piano),
Mats Eilertsen (contrabas),
Per Oddvar Johansen (drums).

Datum en plaats:

20 september 2025,
LantarenVenster, Rotterdam.

Dubbelconcerten komen niet veel voor in LantarenVenster. Maar het is heel fijn om op één avond twee - kortere - concerten mee te maken. Een soort nano-festival. Het Espen Berg Trio en Kika Sprangers' Beiggja zijn beiden bijna helemaal Noors. Behalve 'onze' Kika Sprangers natuurlijk. Hun gemeenschappelijke afkomst gaf toch een zeer contrastrijk resultaat.

Espen Berg heeft een ijzersterk pianotrio. Het stemmen van de bas vloeide over in de eerste compositie. Ze bleken dus al op weg. Het trio varieerde enorm met ritmes en tempi. Soms was het knoestig en vrij. Of juist heel organisch. Dan weer ontmoetten ze elkaar op de afgesproken plaats en vooral op het afgesproken moment. En dus spatgelijk. Espen Berg was echt de leider. Hij stuurde zijn kompanen constant in de juiste richting en stuwde het tempo op tot race-niveau. Tijdens het concert kwamen gedachten aan Keith Jarrett, Brad Mehldau en Nik Bärtsch voorbij. Het geluid van de bas van Bárður Reinert Poulsen klonk fenomenaal. Diep laag en mooi versterkt. Na een kwartier was het 'toen-viel-alles-samen-moment'. Er verscheen een grote glimlach bij allemaal. Die krachtige interactie werd sterker als de muziek complexer werd. Eén compositie schreef Berg voor zijn vrouw. Het is verstild, maar steeds met flarden van het thema. Saxofoniste **Kika Sprangers** kan alles. Dus ook met een Noorse groep. Hun tour eindigde in LantarenVenster. Het contrast met het concert van voor de pauze was groot. Dit optreden had niet de dynamiek van het Espen Berg Trio maar wel veel schoonheid en rust. Dit keer lange lijnen, weidse landschappen en 'hoorbare' mist. Ook letterlijk hing er een nogal forse theatermist in de zaal. De muziek kwam van het album 'Morning'. Kika zei dat het was opgenomen in het boshuisje van drummer Per Oddvar Johansen. 'Het is niet in Nederland te koop. Maar wel in de foyer na afloop!' Gelukkig is het ook gemakkelijk te streamen. Bassist Mats Eilertsen was in het begin nog niet helemaal bij de les. Er moest nog wat afgesteld worden aan zijn versterker. Vertrouwde hij te veel op zijn routine? Daarna streek hij diep en vloeiend. Sprangers stond niet vóór de band maar er juist tussenin. Haar toon op alt- en tenorsaxofoon was sprankelend én ingetogen. Zelfverzekerd en uiterst beheerst. Pianist Kjetil Mulelid is een ontdekking. Hij beheerste perfect de balans tussen virtuositeit en bescheidenheid. Mooi! De rustige sfeer leek drummer Johansen soms te veel te worden. In het laatste stuk leek hij zijn percussiespulletjes al in te pakken. Of was het uitpakken? Het was uiterst afleidend. Maar ondertussen liet Kika Sprangers onverstoortbaar de mooiste ideeën horen.

Kika Sprangers. (Foto: Joke Schot)

Espen Berg. (Foto: Joke Schot)

Peter J. Korten

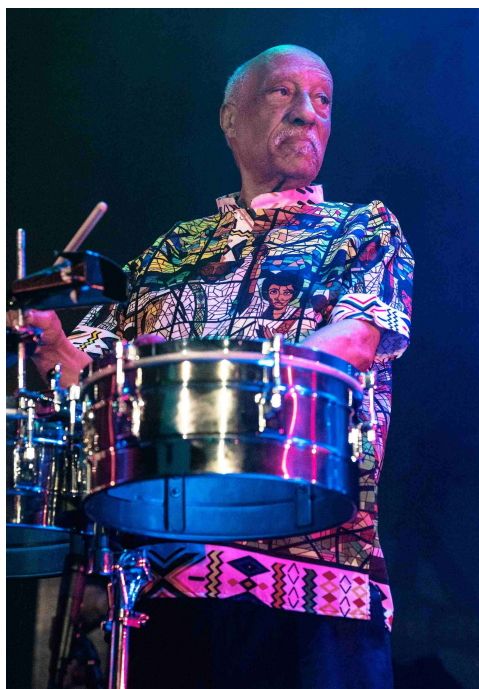
MULATU ASTATKE

Bezetting:

Mulatu Astatke
(vibrafoon, piano, percussie),
Alexander Hawkins (piano, keys, orgel),
Jonathan Scott (drums), Richard Baker
(percussie), Daniel Keane (cello), Neil
Charles (contrabas), Byron Wallen
(trompet), James Arben (tenorsax, fluit).

Datum en plaats:

18 september 2025,
Bird/Annabel, Rotterdam.

Mulatu Astatke. (Foto: Joke Schot)

Het afscheidsconcert van maestro Mulatu Astatke, vader van de Ethio-jazz, was al geruime tijd uitverkocht. Het zou al in februari 2024 gegeven moeten zijn, maar toen was hij niet fit. Het publiek werd opgewarmd met een energiek optreden van de opkomende Rotterdamse band van de Arubaanse drummer Siegfried Hart. Daarna bewees Astatke overtuigend dat zijn muziek een mystiek heeft die jongere generaties blijft aanspreken.

Het levensverhaal van Astatke (Jimma, 1943) is bijzonder. Hij groeide op in Ethiopië en studeerde in Londen, New York en Boston, waar hij zijn interesse voor jazz en Latin combineerde met traditionele Ethiopische muziek. Astatke introduceerde de vibrafoon, percussie-instrumenten, toetsenborden en orgel in de Ethiopische populaire muziek, werd een invloedrijke vernieuwer en inspireerde verschillende generaties muzikanten en producers. Hij werkte samen met Duke Ellington en grote hiphopartiesten
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Mulatu Astatke (boven) en Siegfried Hart. (Foto's: Joke Schot)

gebruikten samples van zijn nummers. Astatke moderniseerde verder traditionele Ethiopische instrumenten. Hij vergaarde opnieuw roem toen vanaf eind jaren negentig de Ethio-jazz heruitgaven van de compilatieserie 'Éthiopiques' verschenen en zijn muziek in 2005 werd gebruikt voor de soundtrack van Jim Jarmusch' film 'Broken Flowers'. In Addis Ababa heeft Astatke zijn eigen club 'The African Jazz Village'.

Als tachtiger had Mulatu niet meer genoeg kracht om een flitsende show te geven. Met subtiele interventies kleurde hij de hoogtepunten uit zijn oeuvre. Zijn virtuoze band zorgde voor het vuurwerk en werkte langzaam toe naar een extase. Op de setlist prijken 'Tsoma Digua', door Astatke bezwerend op vibrafoon ingeleid, 'Dewell', 'Yèkèrmo sèw', 'Netsanett', 'Kulun', 'Azmari', 'Chik chikka', 'Motherland', 'Way too nice', 'Yègall', 'Tizetta', 'Mulatu' en 'Yekatit'.

De meeste van deze nummers zijn ook te vinden op het album 'Mulatu Plays Mulatu', dat in mei verscheen en een terugblik op zijn carrière vormt. De effectieve arrangementen waren gebaseerd op een vaak minimalistisch gegeven. Dat werd uitgewerkt tot de kenmerkende brass-sound en veelzijdig gelaagde ritmes. Het publiek beleefde een overweldigend concert en reageerde goed op het gebeuren op het podium, waardoor de avond extra sfeer was.

Roland Huguenin

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

VERA MORAIS, MARY OLIVER & NORA MULDER

Bezetting:

Vera Morais (zang),
Mary Oliver (viool),
Nora Mulder (piano, elektronica).

Datum en plaats:

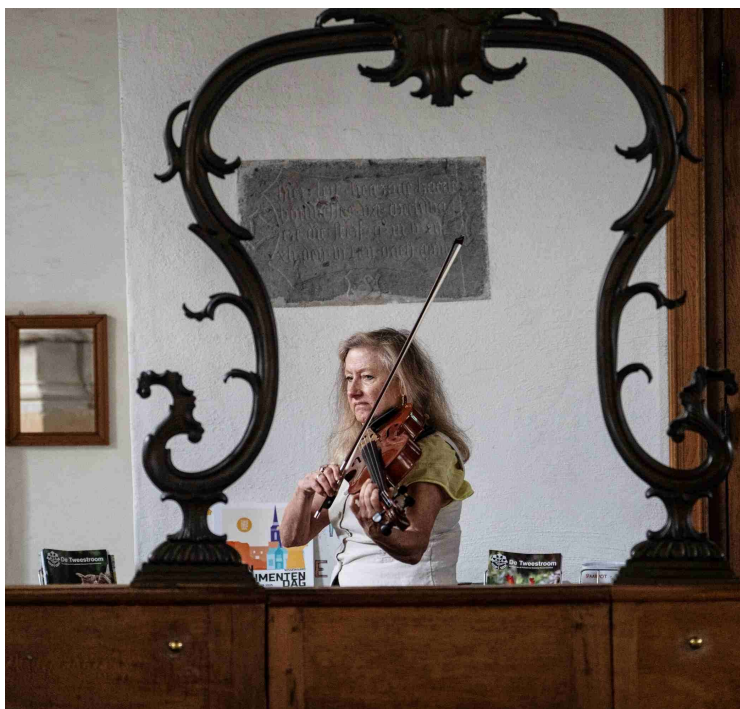
13 september 2025,
Onze Lieve Vrouwekerk, Geervliet.

In het kader van de achtste en tevens laatste editie van het festival 'Stemmen in Nissewaard' vond in de fraaie kerk van Geervliet een intiem concert plaats. Wegens een blessure werd de plaats van Greetje Bijma ingenomen door de getalenteerde Portugese zangeres en componiste Vera Morais, die sinds enkele jaren in Nederland actief is. Morais, Mary Oliver & Nora Mulder hadden een avontuurlijke route uitgestippeld.

Het trio wekte de kerkakoestiek optimaal tot leven in theateraal repertoire. In eigen composities en bewerkingen van werk van uiteenlopende componisten, werden klankexpressies tot in de kleinste details uitgewerkt.

In het eerste lied kwamen gedragen zang in een oud Spaans-Portugees-dialect, een kalm bestreken altviool en de verfijnde klank van een goed geconserveerde oude Blüthner vleugel, subtiel tot uiting. Een mooi begin. Zeker van Mary Oliver en Nora Mulder, die met Greetje Bijma het ensemble PICATRIX vormen, verwacht je avontuurlijkheid. Die was er dan ook. De twee verweefden sfeervol melodieuze spel met klankeffecten, Vera Morais haakte daarop aan met zang en stemkunst in optima forma. Enkele bezoekers leken verschrikt en stommelden luidruchtig de kerk uit. De overige aanwezigen bleven muisstil en lieten zich meevoeren op rijke en diepgaande muziek die zich meanderend een weg baande door eeuwenoude volksmuziek, avant-garde en improvisatie. Indrukwekkend was een gelaagde verklanking van het gedicht 'Whistler's daughter' van de Amerikaanse dichteres Mary Oliver (een naamgenote) uit haar bundel 'Wild Geese'. De natuur speelt een belangrijke rol in dit werk. Tot slot klonk weemoedigheid in 'Weer is een dag voorbij' van Misha Mengelberg. Dit concert had best wat langer mogen duren en vraagt om een vervolg.

Roland Huguenin

Mary Oliver. (Foto: Joke Schot)

Nora Mulder. (Foto: Joke Schot)

Vera Morais. (Foto: Joke Schot)

VARIA

Eric Vloeimans te gast bij Peter Guidi Foundation

Op zondag 12 oktober presenteert de Peter Guidi Foundation in de serie 'Junior meets Senior' een optreden van trompettist Eric Vloeimans. Hij speelt samen met de Jazz Juniors en de Jazz Focus Bigband onder leiding van Lorenzo Mignacca. De Jazz Juniors staan om 14.00 uur op het programma. Behalve Eric Vloeimans is ook zangeres Deborah Carter bij dit concert te gast. Om 15.30 uur is het de beurt aan de Jazz Focus Bigband onder leiding van Lorenzo Mignacca. Bij dit concert treedt de trompettist samen met saxofonist Simon Rigter als gast op. Plaats van handeling is de Tolhuistuin in Amsterdam Noord. In de serie 'Junior meets Senior' worden jonge muzikanten gekoppeld aan ervaren musici. Eerder traden jongeren op met saxofonist Benjamin Herman, Simon Rigter en pianist Bert van den Brink.

De hoes van de Ike Quebec-verzameling van Mosaic uit 1987.

In Jazzflits 445 stond een bericht over een nieuwe Blue Note-dubbel-cd met alle 45-toeren singles die saxofonist **Ike Quebec** rond 1960 voor dat label maakte. Volledigheidshalve merken wij op dat Mosaic in 1987 al een dergelijke verzameling uitbracht onder de titel 'The Complete Blue Note 45 Sessions of Ike Quebec' (MR3-121). Die verzameling omvatte op drie elpees (c.q. twee cd's) alle 26 nummers die Quebec in 1959, 1960 en 1962 voor een single opnam.

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen in de jazzscene:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>.

FESTIVALS

Ad Colen en Margreet Markerink staan 12 oktober op het programma van Jazz on the Sofa, Zeist. (Foto: Merlijn Doomernik)

JAZZ ON THE SOFA

In en rondom Slot Zeist, Zeist

12 oktober 2025

(<http://www.jazzonthesofa.nl/>)

Met onder anderen: Mozes Rosenberg & Anton Goudsmit, Ad Colen & Margreet Markerink - Jazz meets tango, Jesse van Ruller & Maarten Hogenhuis, Fleurine & Elizabeth Fadel en Michael Moore.

JAZZ AT THE SEASIDE

Cultuurcentrum d'Evelaer, Heemskerk

12 oktober 2025

(www.seasidebigband.nl)

Met: Saxkwartet Artishock, de Seaside Big Band en de Blue Tone Big Band.

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL NIJMEGEN

Diverse podia, Nijmegen

1 en 2 november 2025

(<http://www.fjin.nl/>)

Met onder anderen: Shuteen Erdenebaatar & Nils Kugelman, Carlos Bica's 11:11, JaRon Marshall, Smag På Dig Selv, FJIN-Expeditie, Siril Malmedal Hauge & Kjetil Mulelid en Julie Cam-piche Quartet.

ROCKIT

Oosterpoort, Groningen

8 november 2025

(<https://www.spotgroningen.nl/events/rockit/>)

Met onder anderen: Dave Holland, Alabaster Deplume, Avishai Cohen Quartet, Brandee Younger Trio, Hiromi's Sonicwonder, Immanuel Wilkins, Makaya McCraven, Mary Halvorson Amaryllis Sextet en Vincent Garcia.

BIG BEATS KAMPEN

Stadsgehoorzaal, Vestzaktheater, Kampen

8 november 2025

(<https://www.stadsgehoorzaalkampen.nl/voorstellingen/big-beats-kampen/>)

Met onder anderen: Bigband Meike Brandt, Allotria, Bigband Kampen, New Cool Collective, Basement Bigband, Linda Westera en Nathalie Schaap.

vervolg in de rechterkolom op de volgende pagina...

jazz station

Brussels jazzpodium

Jazz Station bestaat twintig jaar

Het Brusselse jazzpodium Jazz Station – gevestigd in het voormalige Station Leuvensesteenweg in Sint-Joost-ten-Node – bestaat twintig jaar. Ter gelegenheid hiervan is het uiterlijk van de organisatie opgefrist. Er zijn een nieuw logo (zie hierboven), een nieuwe website en een nieuwe lay-out voor het programma-affiche ontworpen. De missie blijft ongewijzigd, zo valt te lezen in het nieuwe programma 2025-2026: "Hier is jazz geen museumstuk: het is een wapen, een feest, een schreeuw vanuit het hart. (--) Vandaag meer dan ooit zeggen we luid en duidelijk: cultuur is geen luxe, het is een grondrecht." Het Jazz Station was een initiatief van Jean Demannez, drummer en van 1999 tot 2012 burgemeester van Sint-Joost-ten-Node. Hijzelf opende het podium in 2005 in die laatste hoedanigheid. Het komende seizoen staan er iedere week meerdere jazzconcerten op het programma. Het podium heeft ook een eigen bigband. Daarnaast herbergt het Jazz Station ook een jazzarchief. Daarin zijn allerlei jazzgerelateerde stukken te vinden, zoals platen, foto's, posters, tijdschriften, artikelen, enz. Een deel van de collectie is afkomstig van jazzhistoricus Robert Pernet en jazzpublicist Marc Danval. In een eigen expositieruimte zijn stukken uit de collectie te zien.

Meer info: <https://www.jazzstation.be/>

West Coast Big Band op tournee met Bert Joris en Enrico Pieranunzi

Onder de titel 'The Best of Both' maakt de West Coast Big Band eind oktober een korte tournee met trompettist Bert Joris en pianist Enrico Pieranunzi. Het orkest brengt tijdens vier concerten een selectie uit de beste composities van hun twee gasten. Het geheel zal onder leiding staan van Nils van Haften, de vaste dirigent van het orkest. 'Best of Both' is te beluisteren in Den Haag (23 oktober), Den Dolder (24 oktober), Rotterdam (25 oktober) en Utrecht (26 oktober).

Meer info: <https://westcoastbigband.nl/>

FESTIVALS (vervolg)

Alex Koo speelt met zijn trio in Mechelen op het festival Brandt!. (Foto: Alexander Popelier)

JAZZ BRUGGE

Kaap, Concertgebouw, Brugge

14 tot en met 16 november 2025

(<https://www.concertgebouw.be/nl/jazz-brugge-2025>)

Met onder anderen: Craig Taborn-Tomeka Reid-Ches Smith, Clément Janinet Quartet ft. Arve Henriksen, Peter Somuah Group, Somi, Fuensanta en No Tongues.

BIGBAND FESTIVAL ALKMAAR

Stadsfabriek, Alkmaar

16 november 2025

(<https://www.stichtingcfa.nl/>)

JAZZNIGHT MAASTRICHT

AINSI, Maastricht

21 november 2025

(<https://www.conservatoriummaastricht.nl/events/jazz-night-0>)

Met: ensembles van de jazzopleiding van het conservatorium van Maastricht.

WINTERJAZZ

Observant, Amersfoort

21 tot en met 23 november 2025

(<https://observant.nl/>)

Op drie podia worden elke avond meerdere formaties gepresenteerd. Huisartiest is pianist Rob van Bavel. Verder staan het Nationaal Jazz Jeugd Orkest en musici van het conservatorium uit Ribera (Italië) en het Sicilian Jazz Festival op het programma.

BRANDT!

Cultuurcentrum, Nona, Het Predikheren, Mechelen

26 tot en met 29 november 2025

(<https://www.nona.be/nl/brand>)

Met onder anderen: Alex Koo Trio, Mattias De Craene ft. Black Koyo & Jan Bang, Benjamin Sauzereau REMORQUE, Bodem, Joachim Badenhorst's Youran, Dishwasher_, Large Ensemble, Mattias De Craene & Alex Zhang Hungtai en STUFF.

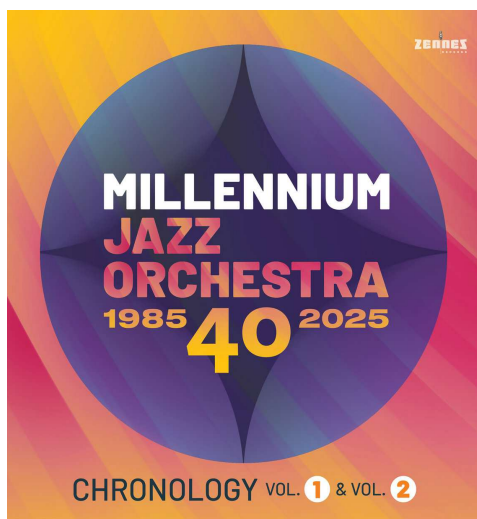
JAZZ IN DE WINKEL

Op en rond de Westzijde, Zaanstad

29 november 2025

(<https://jazzindewinkel.nl/>)

Met onder anderen: Sven Hammond, Dulfer & Bennink.

Millennium Jazz Orchestra olv Joan Reinders bestaat veertig jaar

Het Millennium Jazz Orchestra bestaat deze maand veertig jaar. In die jaren was dit het huisorkest van Theater Bouwkunde in Deventer en tegenwoordig van Theater MIMIK in dezelfde plaats. In MIMIK werd op 5 oktober feest gevierd in een jubileumvoorstelling met als gasten de vocalisten Fay Claassen en Marjorie Barnes. Ook is er in verband met het jubileum een digitaal verzamelalbum bij Zennez verschenen: 'Chronology Vol 1 & Vol 2'. Voor die verzameling is een selectie gemaakt uit alle cd's die in de afgelopen veertig jaar van het orkest zijn verschenen. Het begon allemaal in 1985 toen Joan Reinders werd gevraagd om leiding te geven aan de Big Barchem Band. Hij zette dit orkest in de loop der jaren steeds meer naar zijn hand. Een belangrijke stap vooruit werd gezet toen het orkest regelmatig in Theater Bouwkunde in Deventer ging spelen. Vanaf 1990 deden daar maandelijks nationale en internationale gastsolisten mee. In 1991 werd de eerst (live-)cd opgenomen. Ook werd rond die tijd de naam gewijzigd in Millennium Jazz Orchestra. Vele albums en theatertours met gastsolisten volgden. Sinds het album 'Bleeding Amazonia' (2022) met zangeres Lilian Vieira, koppelt het MJO de muziek steeds nadrukkelijker aan het thema natuur, met een focus op water. In 2023 werd de theatertour 'Water' gemaakt met pianoduo Blaak en in 2024 'Poëtisch Water' met zangeres Izaline Calister. Joan Reinders, al veertig jaar de dirigent, schrijft veel muziek voor het orkest. Hij verweeft in zijn composities regelmatig jazz met klassieke invloeden. Het meest hoorbaar is dat op het dit jaar verschenen album 'Concertos' (Zennez Records).

OVERLEDEN

Hermeto Pascoal overleed op 13 september. Hij trad 29 juli jl. nog op in de Melkweg in Amsterdam. (Foto: Joke Schot)

Jim McNeely, 26 september 2025 (76)

Pianist, componist. Speelde in de Thad Jones-Mel Lewis Orchestra, later de Vanguard Jazz Orchestra, bij Stan Getz, Phil Woods en vele anderen, had eigen ensembles, schreef voor diverse radio-bigbands in Zweden, Denemarken en Duitsland, doceerde op Amerikaanse conservatoria;

Danny Thompson, 23 september 2025 (86)

Engelse bassist. Speelde met Ronnie Scott, Tubby Hayes, Stan Tracey, John McLaughlin en vele andere landgenoten. Begeleidde Amerikaanse gasten, richtte een folk-jazz groep op, Pentangle, en begaf zich op allerlei terreinen van de muziek;

Mike Wofford, 19 september 2025 (87)

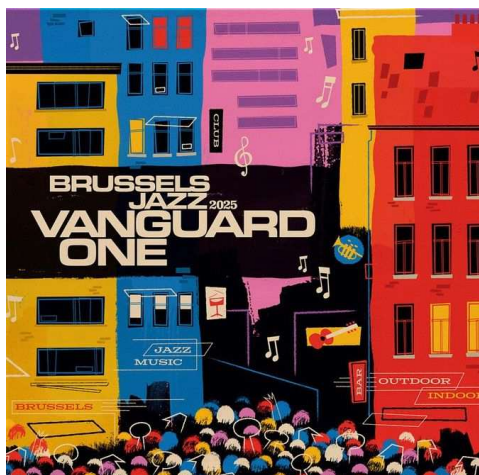
Pianist. Geboren in Texas opereerde hij vooral aan Amerika's westkust. Speelde bij Shelly Manne, Benny Carter, Zoot Sims, Bud Shank, fluitiste Holly Hoffman en vele anderen. Begeleidde Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan en Lorez Alexandria. Maakte solo- en trioplaten onder eigen naam;

Hermeto Pascoal, 13 september 2025 (89)

Braziliaanse multi-instrumentalist, componist en arrangeur, werkte afwisselend in Brazilië en de VS. Speelde met Airtó Moreira, Miles Davis, Duke Pearson en Flora Purim. Leidde eigen bands;

Akiko Tsuruga, 13 september 2025 (58)

Japanse organiste, beïnvloed door Amerikaanse organisten. Trok in 2001 naar New York, kreeg les van Dr. Lonnie Smith en speelde met altist Lou Donaldson. Trouwde met trompettist Joe Magnarelli. Maakte een tiental platen, begeleid door drummers als Grady Tate, Jimmy Cobb en Jeff Hamilton;
[vervolg op de volgende pagina rechtsboven...](#)

Dubbelelpee 'Brussels Jazz Vanguard ONE' verschenen

10 Oktober is de officiële releasedatum van 'Brussels Jazz Vanguard ONE', een dubbelelpee met live-opnames van de vijftien bands die in mei 2025 in Brussel aan het gelijknamige concours meededen. De platen vormen een veelzijdige staalkaart van de nieuwe generatie Belgische jazzmuzikanten, met natuurlijk de winnaars van de eerste editie: Orson Claeys (juryprijs) en C-RHYMS (publieksprijs). Het concours Brussels Jazz Vanguard maakte onderdeel uit van het jaarlijkse Lotto Brussels Jazz Weekend.

NIEUWSBERICHT

Edisons Jazz 2025 uitgereikt

Op 6 oktober zijn in het AFAS Theater in Leusden de Edisons Jazz 2025 uitgereikt. De volgende albums werden met een Edison 2025 bekroond:

Nationaal

Kika Sprangers – '(In)finity'

Nationaal vocaal

Blue Sands (Van Hees & Kragt) – 'For You'

Internationaal

Immanuel Wilkins – 'Blues Blood'

Internationaal vocaal

Lizz Wright – 'Shadow'

Nieuwkomer

Kasper Rietkerk – 'The Island'

De **Edison Jazz Oeuvreprijs** 2025 kreeg Gregory Porter.

De Edison-jury bestond dit jaar uit Frank Bolder, Annie van der Velden, Mischa Andriessen, Marieke Meischke, Sakti Khedoe en Martine van Zelst. Ze beoordeelden albums die van 1 april 2024 tot 1 april 2025 bij leden van de NVPI (branchevereniging platenindustrie) verschenen. Albums die niet door een NVPI-lid worden uitgebracht, zoals 'eigen beheer'-albums, komen niet in aanmerking voor een Edison.

OVERLEDEN (vervolg)

Stanislaw Sojka, 21 augustus 2025 (66)

Poolse vocalist met een breed repertoire. Zong in de jaren tachtig behalve jazz ook pop en religieuze muziek. componeerde liederen op teksten van William Shakespeare;

Peter Gritz, 20 augustus 2025 (67)

Hongaarse drummer, werkte vanaf 1980 in Frankrijk, speelde daar met pianist en orkestleider Antoine Hervé en saxofonisten Barney Wilen, Eric Barret en Yochk'o Seffer, en gitarist Marc Ducret;

Judy Bailey, 8 augustus 2025 (89)

Nieuw-Zeelandse pianiste, werkte in Australië, speelde daar met rietblazers Don Burrows en Errol Buddle, gaf onderwijs aan conservatoria, schreef muziek voor kinderen en voor films;

Joe Daley, 3 augustus 2025 (75)

Tubaïst. Werkte jaren voor het onderwijs, speelde in groepen van Gil Evans, Charlie Haden, Carla Bley, Sam Rivers en andere middelgrote ensembles. Was lid van Howard Johnsons Gravity en richtte The Tuba Trio op. Legde zich later toe op componeren;

Matti Koskiala, 24 juli 2025 (84)

Finse drummer en percussionist met een bijzondere belangstelling voor Braziliaanse muziek. Werkte met pianist en componist Heikki Sarmanto, was werkzaam in het onderwijs en had verschillende functies in de muziekwereld.

(jjm)

VARIA

Efraïm Trujillo IV. (Foto: Jelle van Netten)

Volgend jaar weer festival Generations

Op 20 september vond in het Apeldoornse theater Orpheus de zevende editie plaats van het festival Generations. In vier zalen kregen de bezoekers jazz, soul en pop voorgeschoteld. Onder meer de BvR Flamenco Bigband, Ernst Reijseger/Harmen Fraanje/Mola Sylla, Loek van den Berg en Gypsy Today met Hermine Deurloo waren van de partij. Lezer Jelle van Netten woonde het optreden van de Efraïm Trujillo IV bij en maakte de bovenstaande foto voor ons. Het jaarlijkse festival werd ook deze keer weer zo goed bezocht dat meteen na afloop een datum voor een volgende editie werd geprikt: 12 september 2026.

JAZZWEEK TOP DRIE

29 september 2025

1 Christian McBride Big Band

Without Further Ado Vol. 1
(Mack Avenue)

2 Jimmy Greene

As We Are Now
(Greene Music Works)

3 Joe Farnsworth

The Big Room
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofddredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Feike Grit, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

• Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 oktober 2025

Krzysztof Komorek, Donos kulturalny:

RGG, Robert Więckiewicz

Planet LEM (Music Corner)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

MAGPIES

Mischlevous Standards (Brötz Records)

Christine Stephan, Jazzthetik:

GEBHARD ULLMANN

Hemisphere 4 – Kapitel Zwei (JazzHaus Musik)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

EMMA SMITH

Bitter Orange (LA Reserve Records)

Nuno Catarino, jazz.pt:

ARUÁN ORTIZ

Créole Renaissance – Piano Solo (Intakt)

Tony Dudley-Evans, UK Jazz News:

LUIGI GRASSO AND THE NDR BIGBAND

La Dimora Dell'Atrove (LP345 Records)

Lars Mossefinn, Dag og tid:

EINMAL IMMER

Einmal Immer (Playdate Records)

Patrik Sandberg, Orkesterjournalen:

ODDJOB

Atlas (Koyo)

Cim Meyer, All That ...:

GREG OSBY, ARNO KRIJGER & FLORIAN ARBENZ

Conversation #9 – Targeted (Eigen Beheer)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

DELPHINE DEAU

Prepare For Dowland (Pégazz & l'Hélicon)

Axel Stinshoff, Jazz thing:

DINO SALUZZI

El Viejo Caminante (ECM)

Luca Vitali, Giornale della Musica:

SYLVIE COURVOISIER – WADADA LEO SMITH

Angel Falls (Intakt Records)

Yves Tassin, JazzMania:

DE LOOZE, BARON, ROBERTS & MORGAN

Live At Brussels Jazz Festival 2025 (Challenge Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

SILVER RAT BAND

Precious Love (Collectif du LION)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

LAURA POLENCE

Ancient Plastic Butterfly (LP Records)

Christof Thurnherr, Jazz'n'More:

FUNKWRENCH BLUES

Mischief In The Musitorium (Need to Know Music)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

YUMI ITO

Lonely Island (Enja)

Bega Villalobos, In&OutJazzMagazine:

ARUÁN ORTIZ

Créole Renaissance – Piano Solo (Intakt)

Mike Flynn, Jazzwise:

TOM SKINNER

Kaleidoscopic Visions (Brownswood / International Anthem)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:

PIOTR WOJTASIK

Inscape (Indygo Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.